

EN POTE I HÅNDEN FORBEDRE LIVET

Små historier fra mit "hundeliv"

Hvad man dog gør for sin hund!!!

Det var en mørk og stormfuld nat, det var i marts, klokken var 02.45 – altså midt om natten. Jeg havde morgenvagt, og skulle møde kl. 04.30 og da hundene naturligvis skulle ud på deres sædvanlige morgentur inden jeg gik på arbejde, måtte jeg altså i skoven på dette ukristelige tidspunkt. Det var en bidende kold vinternat, det havde sneet, og det frys et par grader, jeg traskede af sted på en oplyst sti i skoven mellem Blovstrød og Allerød. Der færdes jeg ellers ikke normalt, der kommer alt for mange cyklister og gående på denne sti, men altså kun om dagen, jeg har det helt for mig selv, man møder ikke mange i skoven om natten. Jeg fryser, det blæser rigtig koldt - hundene får altså kun en kort tur, så får de den lange, når jeg kommer hjem ved 12 tiden.

Alle hundene løber og fjoller rundt, de nyder turen, og har ingen problemer med at det er midt om natten, og at de egentlig burde ligge i fodenden og sove. Pludselig hører jeg en fortvivlet piben inde fra krattet, langt inde i den mørke skov. Jeg kikker rundt, og ser at jeg mangler Luna på knap 1 år i flokken. Jeg kalder på hende, men hun piber bare, og det lyder som om der er noget helt galt, men jeg kan intet se der er buller mørkt udenfor stien. Jeg tror straks at mit lille hundebarn sidder fast, måske er hun filtret ind i tjørnekrat, eller der er sket noget slemt. Jeg baner mig vej efter lyden uden at kunne se en disse, men jeg kan mærke at jeg maser mig igennem et stort tornekrat, så jeg river mine hænder en slemt. Jeg må hele tiden stoppe op for at kalde, så jeg på hundens piben kan høre, hvor hun er, for skoven er kul sort, jeg kan intet se. Endelig kan jeg skimte hende, men jeg kan ikke se hvad der er galt, så jeg maser mig videre, og må endda forcere en å! Det ganske tynde islag kan bestemt ikke bære mig, så jeg vader igennem det iskolde vand i kondisko. Det er godt nok ubehageligt – vandet når mig til knæene, men jeg skal jo redde min lille Luna!

Da jeg så omsider når frem og skal frelse min hund, så bliver hun så glad over at se mig, at hun bare pjanker rundt, hun hænger da ikke spor fast i noget, der er heller ikke sket hende noget - nej hun skulle bare over åen, uden at få våde fødder, og så troede hun at ved at kalde på mig, ville jeg

bære hende over eller lære hende at gå på vandet! Jeg må indrømme at da jeg fandt ud af hun ikke var i nød, så stavrede jeg tilbage gennem åen, og kaldte bestemt på hende, det problem måtte hun altså løse selv - det gjorde hun også - da jeg ikke ville bære hende over, så fandt hun et smalt sted og så sprang hun!

Så kunne vi trasker hjem, jeg med meget våde og kolde fødder og Luna uden en dråbe vand på træerne, jeg kunne nu ikke lade være med grine af hende – og også af mig selv – men godt ingen så det!